

ningen hafva tillkommit af en alltför stark och upprörd inbillningskraft, och han ursäktar gerna Hr Reutercronas patriotiska ifver, hvad han ej skulle ursäkta, om Memorialet kunde misstänkas hafva tillkommit af samma mindre vackra anledningar, som utmärkt vissa andra i tryckfrihets frågor bekanta skriftställare.

Egentligt försök till systematisk vederläggning af Hr Reutercronas anföranden skulle så mycket mer anses otjenligt och öfverflödigt, som de, bland andra förtjenster, jemväl hafva den, att vederlägga sig sjelfva. Men Allmänheten har rätt att åtminstone fordra en öfersigt af ett så eftertänkligt Memorial, hvars ämne så nära rör henne; och då hvar man ännu äger att offentligen yttra sig öfver allt slags åtgärd, bör icke heller Hr R. misstycka att finna sina åtgärder billigen granskade. Skulle åter, hvilket jag är höjd att förutse, mina reflexioner komma att strida tvertemot Hr Rs; så är jag redan tillräckligen belåten med de flera heders-titlar han behagat utdela åt Veckoblads-skribenterna, följaktligen äfven åt mig: Hr R. behöfver således icke vidare skära sin penna för en så lumpen sak, hvaraf också dess höga Med-Ständer säkert äro föga intresserade. Men ville han deremot bestämdt förklara sig emot några vissa skrifter och söka bevisa hvad han i Memorialet uppgifvit, hvilket han nu ej lär hafva medhunnit; då torde jag få äran att närmare utreda hvad jag nu, lika med honom, blott lösligen vill vidröra.

Hr R., som, efter hvad mina citationer visa, är bevandrad i mångahanda, är det äfven lika grundligt i Juridiken. Han talar om tryckfrihets-missbruk i *rättegångs-handlingar*, såsom de hvilka äfven böra afskaffas. Man har hittills trott, att dylika handlingar hafva liten eller ingen gemenskap med, eller vådlighet för, säkerhet och samhälls-ordning. Någon anonymitet kan icke, i detta fall, hindra den, som finner sig befogad, att söka och vinna upprättelse för missfirme-ligt skrifsätt. Dessutom, om någon skrifer dumma och skändliga memorialer i en rättegång, så dömmes han af samma domare, som dömmes i hufvudsaken. Plumpa och missfirmande rättegångs-handlingar hafva under alla konstitutioner blifvit tryckta, utan att samhälls-

ordningen lidit i det ringaste deraf. En tryckfrihets-lag kan icke heller förekomma sådana, och det vore en absolut omöjlighet, att föreskrifva tvenne tvistande parter *formulär*, huru de böra träta sinsemellan.

Hr R. säger «de ovedersägligaste facta tvinga honom att svara «Nej på den frågan: om den nya Tryck-lagen fastare stadgat Svenska «Folkets säkerhet och frihet?» Då man eftersöker dessa åberopade facta, finner man blott ett enda uppgifvet, hvilket man dock måste gissa vara Allmänna Politiska Jurnalen, hvilken skrift sjelfva Nya Posten (som det sades, med mycket bifall ifrån bögre ort) tadelade, och hvars författare, till Hr R:s tillfredsställelse, sitter på Vaxholms fästning. De «flera» andra missbruk emot främmande Makter, hvilka Hr R. påstår blifvit ostraffade, har jag mig ej bekant, och troligen icke heller någon annan. De måtte då ej höra till tryckfrihets-missbruk, utan vara af annan natur, som icke alle kunna känna. Allmänna Opinionens Organ försvarar jag icke annorlunda, än så vidt Hr R. påstår den hafva «undervisat i konsten att göra upplopp, samt *upprätat* dertill». Ingendera finnes i samma veckoblad, minst det sednare: men väl ifrades der på många ställen för ordning och lugn. Att dess författare blifvit ostraffad, må på visst sätt vara sant; men emedertid har Boktryckaren blifvit af Kongl. Hof-Rätten dömd till 800 R:drs böter, hvilka, om de fastställas, hvarpå jag mycket tviflar, författaren sedermera ej lär undgå att få ersätta.

«Att hvarje medborgare kunnat genom tryckfriheten på gröfsta «sätt misshandlas, utan försvar och upprättelse», är en lika ofta anbragt, som högst vidunderlig anmärkning, hvarom lindrigast kan sägas, att den ej förtjenar vidröras.

Det nekande svaret på frågan: «Om Tryckfrihets-lagen bidragit «till National-karakterens förädlande och ungdomens bättre uppfostran?» tyckes visa, att Hr R. icke läst några nyare skrifter i detta ämne, eller att han tror ett otjenligt uppfostrings-system kunna på tre års tid alldeles omstöpas. Till denna förmodan hämtar jag så mycket större skäl af Hr R:s yttrande: «att den nya tryckfriheten icke verkat för, men väl *emot* denna sak». Har Hr R. åter läst vissa skrifter, som

ganska tydligen utmärkt sig hafva för ändamål att bilda ungdomen «till dygdiga, upplysta, dugliga och patriotiska samhälls-medlemmar», och äfven till en början ly kats deri, samt vunnit uppmärksamhet af sjelfva Regeringen; så vill jag icke göra den ohöfliga anmärkning, som skulle Hr R. icke hafva förstått dem. Underligt ser det likväl ut.

Likåsa är den omständigheten högeligen förvånande, att Hr R. beskyller författare att hafva hållit «anarkistiska föreläsningar och loftal öfver riksförräderi»: — beskyllningar, dem man ej väntat från en man, som ifrar så tappert emot smädelse, nedrighet, tygellöshet och vanvett; beskyllningar, dem man, så mycket jag vet, aldrig förr ingifvit till ett Riks Stånd eller låtit trycka, utan beledsagande af fulla skäl och bevis. Var det verkligen af rent nit för saken, eller af hastighet, som Hr R. lät undslippa sig dessa tillmälen? Om alle författare, som skrivit under tryckfrihets-perioden, gjorde gemensam sak, och instämde Hr R. till behörig domstol, för att antingen bevisa sin beskyllning, eller ge rekonvention: huru skulle väl då Hr R. bära sig åt?

Huru Tryckfrihets-lagen kan bidra att öka Rikets makt och styrka, hvilken pretention Hr R. derpå gjort, förstår jag icke annorlunda, än om det menas den makt och styrka, som uppkommer genom National-karakterens förädlande och en bättre uppfostran, hvilket dock Hr R. ej synes hafva menat. Om derföre med makt och styrka skall förstås goda finanser, allmän välmåga och stor krigsmakt; så hafva visserligen flere Stater makt och styrka, utan att någonsin hafva haft en Tryckfrihets-lag.

Ingenting kan vara mera «vandaliskt», än den definition Hr R., till allas häpnad och förundran, ger på Rikets Ständers ännu gällande Tryckfrihets-förordning. Jag vill icke en gång upprepa den ord för ord. Dess innehåll är i korthet: att hon «lemnar författare fritt, att begå de gröfsta brott, som i tryck kunna tänkas». Hon bestämmer likväl, i fjorton momenter, tryckfrihetens missbruk, och utsätter straff derföre. Äro då dessa momenter tomma ord, eller har Hr R. fått ett defekt exemplar af Förordningen? Eller huru kan man inför ett Riks-Stånd så definiera en Grundlag?

«När, enligt hvad nu är visadt» — säger Hr R. strax derpå — sedan han ingenting visat. *Sat Sapienti.*

Man är sig sjelf närmast. Detta är tidens valspråk, synnerligen vissa skribenters. Man inser icke sina egna brister och ursäktar alltid sina egna gerningar. Om Hr R., för att rätt opartiskt bedömma sitt Memorial, ville ett ögonblick föreställa sig, att det stått i något veckoblad, t. ex. Nya Posten. Han skulle då finna mycket mer än jag velat finna: han skulle säga, att den författare, som, till råga på allt det öfriga, omsider talar om «*Regeringens tysta blygd*», icke just är den vördnadsfullaste, fastän infallet kan vara nytt och frapant. Törhända skulle Hr R. än mera studsas vid det förmättna påståendet: «*att den sannfärdigt lidande och förtryckte ej genom tryckfriheten kan höja sin röst till Thronen, af skäligen fruktan att mötas med vedervilja!!!*» Förmodligen hafva ej alle Riksdagsmän den lyckan, som dock icke är afundsvärd, att fritt få förolämpa både Ständer, Regering och Thron, icke en gång enskilda korporationer — hvarpå Oxelberg är ett märkeligt bevis.

Hr R. ordar om «*skrifvande Vandaler, oförsynte svärmare, trotsige vanvettingar i filosofi och vitterhet, som skola velat stiffta en sekt af underbart vanvett och den mest vandaliska osmaklighet*», och menar det vara högst angeläget, att denna sekt utrotas. Hr R. fordrar sannerligen för mycket af Rikets Ständer, om han vill, att de jemväl skola stiffta lagar i filosofi och vitterhet. Jag vill i öfrigt visst icke bestrida Hr R. den förtjenst, att vara filosof och vitter; ty om ej så vore, hade han väl icke vidrört dessa höga ämnen: men att han speciellt känner den nya sekt han angriper, det måste jag helt och hållet bestrida, intilldess han lemnar andra bevis derpå, än de anförda. Fara är, att denna sekt, som har mäktige anhängare, griper mer och mer omkring sig, utan afseende om tryckfrihet fins eller ej. Skulle han råka ut för en mäktig motståndare, så får man dock se; men denne måste hafva talang i mycket annat, än i ropkonsten.

Jag har med flit hittills förbigått Hr R:s klagan öfver stora förtjensters förnedrande samt dess egna mening om goda, ädla och yp-

perliga författare, af hvilka likväl ingen blifvit namngifven. Må mig tillåtas, att till slut få säga några ord härom.

Att sådane författare *böra förblifva tyste*, så länge dåliga författares *oljud* räcker: är en sats, som, derest den antages till efterlefnad, skulle leda derhän, att vi aldrig finge läsa något dugligt. Att bestämma denna sats till lag, skulle vara det största tyranni och det bästa medel att uppmana och likasom kröna odugligheten, hvilken nog ändå kan bli krönt. Deremot hafva gode författare i alla tider, om de neml. funnits, tystat och qväft de öfriges *oljud*, hvilket man ock ansett vara deras pligt. Detta tyckes vara temligen handgripligt.

Lika oförmodad är ock den idé, att gode, ädle och ypperlige författare kunna anse för en blygd att höja sin röst bland de oduglige, att de ej kunnat skrifva, och att man ej bort begära, att de skolat blanda sin röst med skränet af anarkister, äreskändare m. fl., samt äntligen, att dålige författare, vare sig i «svärm», som Hr R. säger, eller i ringa antal, kunna tränga sig framför (d. v. s. uttränga eller bortskymma) de ypperliga. Hr R. lär hafva svårt att kunna bevisa sanningen af dessa reflexioner, så vida annars bevisen skola uppsökas i erfarenheten eller historien; men jag kan icke känna hvilka andra grunder Hr R. kan åberopa.

All diskussion i detta ämne tyckes väl förutsätta, att klart kunna inse och bedömma *skillnaden* emellan *ondt* och *godt* — emellan *dåliga* och *ypperliga* författare; med dåliga förstår jag naturligtvis äfven *anarkister* och *äreskändare*, jemte *ursinniga vitterhets-idkare* och *förvridna filosofer*. Men äfven utan denna urskillnings-förmåga torde det gå an att reflektera i allmänhet, endast man håller sig till sakens natur. Men då finner man först och främst: att den, som tänker godt, ädelt och ypperligt, omöjligen kan blygas att säga hvad han tänker. Vål kan han frukta därför, i fall det är en hög, vigtig och stark sanning; men skulle han blygas för sin tanke, så vore den icke mera ypperlig. All blygd för publicitet är oförenlig med en ypperlig tänkare. Dennes produkter *förblandas* icke heller med *charlatanens*, om ej med *blandning* förstås, att begge kunna få plats i

